

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 226. Exponitur ordinaria & delegata absolvendi potestas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

absolutio sacramentalis, sed canonica, quæ jus communionis reddebat, solumque forum exterius spectabat, nec sacerdotalis Ordinis potestatem requirebat (quæ solis Presbyteris convenire potest) sed solius jurisdictionis, quæ Diaconis committi potest. Absolutio verò sacramentalis, non potestatem dumtaxat jurisdictionis, sed & sacerdotalis Ordinis postulat: quia clavium potestatem requirit. At verò *claves regni caelestis solis Episcopis, vel Presbyteris traditas esse in Evangelio legimus.*

2684 Objicies secundò: Concilium Eboracense anni 1194. Londinense anni 1200. & Odo de Soliaco, Episcopus Parisiensis, in Statutis suis Synodalibus Diaconis potestatem fecerunt audiendi confessiones, & pœnitentias imponendi.

Respondeo, ejusmodi confessiones, factas Diaconis, non fuisse sacramentales (prout Odo de Soliaco faretur ibidem: *claves enim, inquit, non habent, nec possunt absolvere*) sed ceremoniales, quæ etiam in arctissima necessitate, Laico fieri possunt, ad manifestandum votum sincerum confessionis sacramentalis, ut sanctus Thomas docet q. 1. Supplem. a. 2. quas tamen Deus ita acceptas habebat, ut interiori pœnitentium dispositione, & precibus Ecclesiæ motus, sacramentalis confessionis defectum invisibiliter suppleret.

2685 Objicies tertio: quilibet homo minister est baptismi, in periculo mortis, propter necessitatem ipsius. Ergo & pœnitentiæ, ob eandem necessitatem.

Respondeo negando consequentiam: quia ut S. Thomas ait Supplem. q. 8. a. 1. ad 2. *baptismus est magis Sacramentum necessitatis, quam pœnitentiæ, quoad confessionem, & absolutionem. Quia quandoque baptismus præmittitur non potest sine periculo salutis æternæ, ut patet in pueris, qui non habent usum rationis. Sed non est ita de confessione & absolutione, quæ tantum ad adultos pertinet, in quibus contritio cum proposito confitendi, & desiderio absolutionis, sufficit ad liberandum à morte æternæ.*

2686 Objicies quarto: Jacobus Christianis omnibus dicit: *confitemini alterutrum peccata vestra, Jacobis 5.*

Respondeo, vel Jacobum loqui de confessione Sacerdotibus faciendâ: præmittit enim, *infirmatur quis ex vobis? inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum, ungentes oleo...* & si in peccatis sit, remittentur ei. Et immediate subdit: *confitemini ergo alterutrum peccata vestra*, quasi dicere volens, confessionis, sicut unctionis, ministerium ad Presbyteros pertinere. Vel certè loquitur de confessione venialium, quæ ad humilitatis exercitium Christiano cuiuscumque fieri potest, ut mutuâ oratione remittantur. Ita explicat V. Beda: *in hac (inquit) sententiâ, illa debes esse discretio, ut quotidianâ levique peccata œqualibus alterutrum confiteamur. Porro gravioris lepræ immunditiam Sacerdoti pandamus, &c.*

CAPUT CCXXV.

Nullius momenti est absolutio, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem.

2687 Ita definiit Tridentinum sess. 14. c. 4. Et ratio est, partim quia absolutio Sacerdotis est ad instar actus judicialis, quo ab ipso (Sacerdote) velut a Judice sententia pronuntiatur, inquit Tridentinum ibidem c. 6. Atqui (ut prosequitur c. 7.) *natura & ratio judicii illud exposcit, ut sententia in subditos dumtaxat feratur. Et idè in Ecclesiâ Dei per suum semper fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum pro-*

fert, in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem. Partim quia quavis omnis Sacerdos ex vi suæ Ordinationis, & istorum verborum Christi (quæ secundum Tridentinum solis Episcopis & Sacerdotibus dicta sunt) *quorum remisistis peccata, remittuntur eis*, accipiat potestatem judicialiter remittendi peccata, proferendi que, per modum sacramentalis Judicis, sententiam absolutionis, nec eam Christus limitaverit, sive quoad loca, sive quoad personas, sive quoad peccata, sed indistinctè & illimitatè dixerit, *quorum remisistis.* Eam tamen dedit cum subordinatione ad Ecclesiam, supremumque Pastorem illius, qui & quæ possit exercitium illius impedire, restringere, & limitare; quoad loca, personas & peccata, prout in Domino judicaret expedire.

Ecclesiâ verò potestatem illam variè limitavit 2688 & restringit, tam quoad loca, quam quoad personas & peccata, ut postea videbitur. Et idè licet quilibet Sacerdos, ex vi suæ Ordinationis, non solum accipiat potestatem Ordinis, sed & jurisdictionis ad remittendum peccata (accipit enim jurisdictionem potestatem, atque ad eam potestatem jus dicendi, quæ est potestas jurisdictionis) eam accipit ab Ecclesiâ impeditam, non expeditam, atque ab eadem limitatam & restrictam. Impeditam (inquam) non solum quoad licitum usum, ita ut eam nec licitè, nec validè exercere possit, nisi vel curam animarum habeat, vel Episcopi approbationem obtineat: & ne tunc quidem expeditam accipit, nisi cum multiplici limitatione & restrictione quoad loca, personas & peccata. Hanc quippe impediendi, limitandi que seu restringendi potestatem, Ecclesiâ à Christo collatam scimus ex perpetua traditione; ab Apostolis ad sanctos Patres, & per ipsos ad nos derivata. Idque omnino postulabat rectum & conveniens Ecclesiæ regimen. Ad validam itaque absolutionem, supra potestatem Ordinis, requiritur potestas expeditæ jurisdictionis, quæ supra potestatem Ordinis (quæ de se illimitata est; & ad totum mundum se extendens, nisi ipsam Ecclesiâ limitaret) non importat augmentum seu additamentum potestatis, sed sublationem dumtaxat impedimenti vel restrictionis, ita ut Ecclesiâ non impediatur ne talis vel talis Sacerdos, circa tales vel tales personas, taliaque vel talia peccata, exercere acceptam in sua Ordinatione peccata remittendi potestatem. Sic enim colligitur ex his Tridentini verbis sess. 14. c. 7. *ne occasione reservationis aliquis pereat, in Ecclesiâ Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis*, atque idè (nota causalem, quasi dicat, ex eo quòd pro tunc nulla sit Ecclesiæ reservatio, nulla restrictio, nullum impedimentum) *omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes, à quibusvis peccatis & censuris absolvere posse.*

CAPUT CCXXVI.

Exponitur ordinaria & delegata absolventi potestas.

2689 **E**X dictis capite præcedenti constat duplicem esse absolventi potestatem; ordinariam, & delegatam. Ordinaria est quam habet Sacerdos, cui ex officio incumbit cura animarum, ut Papa, Episcopus, Parochus, Prælati Regulares respectu subditorum suorum. Delegata est illa, quam quis habet ex commissione habentis potestatem ordinariam.

Ad delegatam reducitur potestas, seu jurisdictio jure concessa ei qui in Confessarium eligitur à pœnitente, eligendi potestatem habente à jure, consuetudine, vel privilegio. Quia taliter electus eligentem absolvere potest potestatem ad id sibi delegatam ab Ecclesiâ, seu Papa.

Ad eam similiter à nonnullis reducitur potestas, quam quilibet Sacerdos habet ad absolvendum in

articulo mortis: Sed forte melius reducitur ad ordinariam, acceptam in lignificatione paulo ampliori. Ordinaria quippe potestas merito dicitur, non solum illa quæ competit ex officio coram animarum; sed & illa quæ competit ex vi potestatis Ordinis, per Ecclesiam non impedita, nec restricta. Cessante quippe omni impedimento & restrictione seu limitatione ex parte Ecclesiæ, res redeunt ad eum statum, in quo fuerunt in principio Ecclesiæ, ante omnem Diocæson & Parochiarum divisionem, & ante omnem Ecclesiæ hæc de re dispositionem: in quo, uti doctissimus noster Lumbierus advertit in observationibus suis Theologicis ad propositiones ab Innoc. XI. damnatas n. 53. omnes fideles erant oves uniuscuiusque Sacerdotis, *vi potestatis Ordinis*. Nulla quippe adhuc facta fuerat Diocæson, nec Parochiarum divisio, vel reservatio, nec ad absolvendum Ecclesiæ adhuc requisierat aliam potestatem, præter eam quam vi Ordinationis sacerdotalis, quilibet Sacerdos à Christo accipit, remittendi peccata. Et idè tunc attendebatur potestas Ordinis, quæ eo ipso se extendebat ad omnes ubique fideles, & ad omnia omninò peccata, quæ non erant per Ecclesiam impedita, nec restricta, nec quoad loca, nec quoad personas, nec quoad peccata.

2692. Porro Confessarium eligendi potestatem à iure habent omnes Prælati, id est Episcopi, Abbates, Priores Generales, Provinciales & Locales, cap. *ne pro dilatione* de pœnit. & remis.

2693. Secundo, eam à consuetudine habent Cardinales. Proinde tam isti, quam illi possunt eligere sibi Sacerdotem, non approbatum ab Ordinario, uti de Episcopis, Abbatibus, Prioribus, &c. significant illa verba citati capituli: *præter sui Superioris licentiam providam & discretam sibi eligere possunt Sacerdotem*.

2694. Tertio, Regulares extra suos Conventus existentes, nec habentes copiam Sacerdotis Ordinis, sibi etiam eligere possunt simplicem Sacerdotem, ab Episcopo non approbatum. Quia approbatio per Tridentinum solum requiritur ad audiendas confessiones secularium. Idque nobis Carmelitibus conceditur per Constitutiones nostras, à Sede Apostolica in forma specialis approbatas p. 1. c. 23. n. 8. *Fratres itinerantes, vel extra Monasterium occupati, cuiuscunque Sacerdoti professo nostri Ordinis, etiam Novitio, vel defectu Sacerdotis Ordinis, extraneo Religioso, aut Sacerdoti seculari confiteri possunt*.

2695. Quarto, Parochi possunt eligere sibi quem voluerint Sacerdotem, ab Episcopo approbatum, tam vi citati canonis *ne pro dilatione*, quam vi consuetudinis. Siquidem potestas ista conceditur *Episcopis, & aliis Superioribus, &c.* Cum autem beneficia Principum largissimè sint interpretanda, cap. *olim* de reg. Jur. voces istæ, *& aliis Superioribus*, ad Parochos merito extenduntur; maxime cum ratio canonis, *ne periculum immineat animarum*, ipsos maxime spectet, utpote sæpissimè obligatos confiteri ob frequentes obligationes celebrandi, Sacramentaque administrandi; & ipsi etiam prælationis officio fungantur, cap. *tua nos* de Cler. agror. ita ut ipsos *Prælatos inferiores* vocet S. Thomas 2. 2. q. 188. a. 4. & 5. & *Ecclesiarum minores Principes* 3. p. q. 67. a. 2. ad 2.

2696. Antiqua etiam consuetudo Parochis dictam tribuit potestatem, uti Doctores passim testantur. Quæ consuetudo, utpote rationabilis, & legitimè præscripta, vim habet legis, cap. *cum tanto* extr. de consuetudine.

2697. Non possunt tamen ipsi eligere sibi in Confessarium simplicem Sacerdotem, ab Episcopo non approbatum, tamen plures Doctores tenuerint sequentem propositionem: *qui Ecclesiam curatam habent, possunt sibi eligere in Confessarium simpli-*

cem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario. Et quippe decima-texta ex damnatis ab Alexandro VII.

CAPUT CCXXXVII.

Approbatio Episcopi ad absolvendum non requiritur in articulo mortis: in quo proinde simplex Sacerdos valide potest moribundum absolvere, etiam præsentis approbato. An etiam liciti? ex textu Tridentini videtur clarè inferri quòd sic.

Sic sentio cum sapientissimo Patre nostro Raymundo Lumbiero, Aragonie semel & iterum Provinciali, in Universitate Castaragustana S. Theol. Doctore, & Antecessore Primario, Concionatore Regio, supremæ Inquisitionis Qualificatore, & pro Archiepiscopatu Castaragustano Examinatore Synodali, in citatis observationibus n. 52. cumque plerisque aliis gravissimis Doctores apud Barbofam ad cap. 7. sess. 14. Concilii Tridentini. Ut enim Lumbierus loco citato, legat unamquæque Tridentini textum sess. 14. c. 7. & duas ibi clausulas distinctas inveniet, ex quibus, gravissimo cum fundamento, moralem nostræ sententiæ poterit evidentiâ elicere.

Prima est: *ne hæc occasione aliquis pereat, in Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis. Altera est: atque idè omnes Sacerdotes, quolibet penitentes, à quibusvis peccatis, & censuris absolvere possunt.*

In prima clausula perpende *vi nulla*: nulla igitur reservationis species unquam in Ecclesia fuit pro eo articulo. Nulla proinde neque quoad territoria & Diocæses (in quibus absolutio impenditur) neque quoad personas quæ absolventur; neque quoad Sacerdotes, qui absolvent; neque quoad peccata, à quibus absolvent; neque quoad censuras. Hæc clausula perspicue declarat, nullam ex his speciebus reservationis pro mortis articulo unquam fuisse in Ecclesia, sed potestatem Ordinis, pro eo, semper mansisse, ut in primo nascentis Ecclesiæ initio (ante omnem Diocæson & Parochiarum divisionem) fuit abique ulla limitatione, restrictione, vel impedimento. Tamen enim iustissimi postea de causis eam impeditit, limitaverit, restrictaverit, reservaverit quoad territoria, personas, casus, & censuras; nunquam tamen Ecclesia voluit, impedimenta illa, limitationes, restrictiones, & reservationes locum habere pro articulo mortis. Et quamvis causa ad id movens, seu titulus ablinendi ab omni pro tunc reservatione & impedimento, sit & fuerit necessitas salutis animarum (quæ omne genus favoris, libertatis, & amplitudinis exposcit) *ne* (inquit) *hæc occasione aliquis pereat*: verum equidem est, ac semper fuit, quòd nulla pro articulo mortis unquam fuerit reservatio, seu reservationis species. Ex eo autem quòd nulla pro tunc sit, nec unquam fuerit reservationis species, potestas Ordinis, pro eo articulo, est ac semper fuit abique ullo impedimento, restrictione, limitatione, reservatione. Semper proinde pro tunc expedita, illimitata, & in tota amplitudine, quæ ipsi competit ex verbis Christi: *quorum remisistis peccata*.

Et hoc est quòd perspicue declarat altera clausula: *atque idè omnes Sacerdotes, quolibet penitentes, à quibusvis peccatis, & censuris absolvere possunt*. Hæc quippe clausula est illatio clara & perspicua, quam Concilium facit ex prima clausula. Ex eo namque quòd nulla sit, nec unquam fuerit reservationis species pro articulo mortis, clarè & perspicue inferri, omnes Sacerdotes (si omnes, igitur etiam non approbati) pro eo articulo, potest, quod in primis Ecclesiæ iucundabilis poterit,